

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 49 karty i art. 7 EKPCz w związku z nałożeniem sankcji wykraczającej poza limity określone w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 17 karty i art. 1 Pierwszego protokołu dodatkowego do EKPCz.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zasady dobrej wiary z powodu naruszenia przez stronę pozwaną określonej w art. 18 ust. 1 i 7 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 metody nakładania administracyjnych sankcji finansowych.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 6 EKPCz.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną maksymalnej wysokości sankcji określonej w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.
7. Zarzut siódmy sprowadzający się do twierdzenia, iż art. 97 Austrian Banking Act (zwanego dalej „BWG”) nie znajduje zastosowania w sytuacji braku uzyskania korzyści lub uniknięcia straty w związku z przekroczeniem limitów dużych ekspozycji.
8. Zarzut ósmy sprowadzający się do twierdzenia, iż możliwość nałożenia przez stronę pozwaną na stronę skarżącą odsetek wyrównawczych [z powodu przekroczenia limitu dużej ekspozycji] uległa przedawnieniu zgodnie z art. 97 BWG w związku z art. 395 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ⁽³⁾.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący błędnego zastosowania przez stronę pozwaną art. 97 ust. 1 BWG w związku z art. 30 lit. a) BWG i art. 395 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
10. Zarzut dziesiąty sprowadzający się do twierdzenia, iż strona skarżąca nie miała zamiaru przekroczenia limitów dużych ekspozycji określonych w art. 395 rozporządzenia nr 575/2013.
11. Zarzut jedenasty sprowadzający się do twierdzenia, iż strona skarżąca nie uzyskała korzyści ani nie uniknęła straty, wymagających wyrównania w związku z przekroczeniem limitów dużych ekspozycji w spornym okresie.
12. Zarzut dwunasty dotyczący nadużycia przez stronę pozwaną przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych w związku z niezastosowaniem względem strony skarżącej odstępstwa, o którym mowa w art. 396 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013.

⁽¹⁾ No ECB-SSM-2021-ATSBE-7 – ESA-2020-00000051.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, Dz.U. 2013, L 287, s. 63–89.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012, Dz.U. 2013, L 176, s. 1–337.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2021 r. – Saure / Komisja

(Sprawa T-651/21)

(2021/C 481/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: C. Partsch, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odmowie udzielenia wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji z dnia 2 czerwca 2021 r., oraz decyzji Komisji o odmowie udzielenia wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji z dnia 11 sierpnia 2021 r. poprzez sporządzenie kopii całości komunikacji Komisji

a) z firmą BioNTech SE,

- b) z urzędem kanclerskim Niemiec na temat firmy BioNTech SE i jej produktów,
- c) z federalnym ministrem zdrowia Niemiec na temat zakupu szczepionek służących zwalczaniu pandemii koronawirusa,

w każdym wypadku od dnia 1 kwietnia 2020 r., a w szczególności odnośnie do ilości szczepionek oferowanych przez BioNTech i ich terminów dostawy, w zakresie, w jakim decyzje te nie udzielają dostępu skarżącemu lub udzielają dostępu jedynie częściowego;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: skarżącemu przysługuje prawo dostępu do przedmiotowych dokumentów Komisji Europejskiej zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi: art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do przedmiotowych informacji. Żądane informacje są niezbędne zarówno dla bezpieczeństwa narodowego, spokoju i porządku publicznego, dobra gospodarczego kraju, obrony porządku, jak i ochrony zdrowia. Dlatego ewentualne naruszenie prywatności i integralności jednostki jest dopuszczalne. Wreszcie, udostępnienie zażądanych informacji leży w istotnym interesie publicznym.
3. Zarzut trzeci: art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do przedmiotowych informacji. Przepis ten nie daje żadnej podstawy do wyłączenia, gdyż przewiduje on jedynie podstawę wyłączenia, która jest ograniczona czasowo i odnosi się tylko do udzielania bieżących porad. Wniosek o udzielenie informacji złożony przez skarżącego dotyczy natomiast wyłącznie zakończonych już procesów.
4. Zarzut czwarty: art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do spornych informacji. Przepis ten chroni jedynie bieżący proces podejmowania decyzji. Przedmiotem wniosku skarżącego o udzielenie dostępu są natomiast dokumenty dotyczące negocjacji pozwanej dotyczących dostaw szczepionek. Negocjacje te zostały już zakończone. Poza tym istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu spornych informacji, gdyż od tygodni jest on w całej Europie przedmiotem dyskusji i relacji dotyczących nabycia szczepionek przez UE.
5. Zarzut piąty: art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do spornych informacji. Ujawnienie informacji nie narusza interesów handlowych jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej. Żądane informacje nie zawierają tajemnic przedsiębiorstwa w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/943 ⁽²⁾.
6. Zarzut szósty: istnieje w końcu nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu żądanych informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. 2016, L 157, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 11 października 2021 r. – L. Oliva Torras / EUIPO – Mecánica del Frío
(urządzenia sprzęgające do pojazdów)**

(Sprawa T-652/21)

(2021/C 481/57)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: L. Oliva Torras, SA (Manresa, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Sugrañes Coca)